

Giới thiệu Bước Đến Bên Em

Thể loại: Sáng tác - hiện đại

Sự thật bao giờ cũng tàn khốc, tình yêu sau một đêm mà tan vỡ, mối tình mà mọi người ngưỡng mộ lại hóa ra chỉ là sự lừa dối, cô trở thành trò cười trong mắt người đời. Thật sự là buồn cười, người mình tin tưởng trước kia lại chính là nguyên nhân khiến tình yêu tan vỡ. Tình yêu luôn bao gồm hạnh phúc và đau thương, cũng giống như một tách cà phê bao gồm cả đắng và ngọt. Là ai làm ai bị tổn thương?

"Xin lỗi"

Cuối cùng thì người hấn chọn vẫn không phải cô. Giữa vị hôn thê và cô thì cô luôn luôn không phải là người đứng trước. Hấn dù nợ cô nhiều nhưng chỉ có thể ghi nợ để dành kiếp sau trả cho cô.

"Mày nói xem, giữa người mày yêu và hôn thê, mày chọn ai?"

Hấn lựa chọn bỏ qua cô để cứu người con gái kia? Vậy tại sao lúc trước lại để cô trầm luân trong sự ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

COONG.....

Lon coca lăn vài vòng rồi dừng lại dưới chân 1 cô gái.

"Anh kia"

.....

"Ê, anh mặc áo đồ số 8 kia đứng lại, anh có nghe hay không vậy?"

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt thanh tú kéo chàng trai kia lại. Người đó đứng lại và hỏi một cách thờ ơ:

"Gì?"

"Anh - nhặt lại cái lon vừa đá kia bỏ vào thùng rác đi."

"Cái - gì?"

Chàng trai hỏi lại một cách khó tin.

Tất nhiên là nhận được 1 câu trả lời đầy tính thách thức có sức công phá từ cô gái kia. Ví dụ như: "Anh điếc hả? Tôi bảo là anh hãy nhặt cái lon kia bỏ vào thùng rác đi."

"Cô gọi tôi lại chỉ vì chuyện cón con này ư? Cô nương, cô rồi việc quá hay sao vậy!!!"

Chàng trai cố giăng tay cô gái kia ra nhưng không được.

"Đây là cổng trường đại học Hoàng Kỳ, anh có tin là tôi gọi bảo vệ ra không!"

Cô gái đó trừng mắt đe dọa.

"Ồ hay, cô điên à."

Chàng trai có vẻ khá mất kiên nhẫn, hất cằm hỏi:

"Nói đi, cô học khoa nào năm mấy tên?"

"Anh hỏi làm gì?"

"Không dám nói chứ gì."

"An Tô Lam. Khoa Luật năm 2. Vậy anh dám nói danh tính ra không?"

"Sợ cô chắc. Nghe cho kỹ nhé. Đường Tử Hiên khoa Quốc Tế - năm 3. Cũng học tại Hoàng Kỳ. Theo lý thì cô nên gọi tôi một tiếng Sur huynh đấy."

"Hừ, sur huynh cái con khỉ, nằm mơ mà đòi tôi gọi." Hắn tưởng hắn là ai, còn muốn cô gọi là sur huynh, tên thần kinh.

"Ê em gái, tốt nhất là cầu cho chúng ta đừng gặp nhau nữa thì hơn."

"Tất nhiên, nhưng trước khi đi phiền anh nhặt rác bỏ vào kia."

Nhìn theo hướng cô chỉ chính là cái thùng rác vĩ đại. Đột nhiên hắn cảm thấy căm thù cái thùng rác kia thế nhỉ! Có lẽ phải cho người chuyển cái thùng rác kia ra chỗ khác cho đỡ chướng mắt.

Đường Tử Hiên nhặt vỏ lon kia lên ném vào thùng rác cách đó 3m một cách chuẩn xác, xong việc hắn ta rút tay vào túi quần rồi bước vào trường.

Học xong tiết vẫn là cô một rã rời.

"Ê, Tô Lam."

Đó là tiếng gọi của Mạc Kỳ Kỳ - bạn thân của cô.

"Tô Lam, tí đi xem đấu bóng rổ của khoa Quốc Tế và khoa Y đi."

Cô trả lời một cách dứt khoát:

"Không đi."

Thế là Kỳ Kỳ bắt đầu cầm tay cô lắc qua lắc lại, ra vẻ đáng thương.

"Đi đi mà Tô Lam, Lam yêu dấu"

Nhắc mới nhớ, cô cũng phải hỏi một chút về tên hách dịch ban sáng mới được, hần ta quả thực quá cao ngạo khiến cô không ưa nổi. Hần nói hần tên là gì ý nhĩ.....A, Nhớ ra

rồi.

"Này, Mạc Kỳ Kỳ, tao hỏi mày, Đường Từ Thi là ai thế?"

"Cái quái gì thế An Tô Lam, Đường Từ Thi nào?"

"À, lộn, là Đường Từ Hiến."

Vừa dứt lời cô thấy nó cười cười nhìn cô.

"Tô Lam, mọi ngày mày không để ý đến mấy cái này, sao hôm nay lại có hứng đi hỏi thế. Hay là nhìn trúng người ta rồi."

Phải công nhận trí tưởng tượng của Mạc Kỳ Kỳ giỏi thật.

"Bình tĩnh chút. Tao chỉ đơn giản là hỏi thôi. Trả lời đi."

"Được, vậy chị đây sẽ cung cấp thông tin cho em nghe. Đường Từ Hiến học khoa Quốc Tế năm 3, chuyên ngành Quản trị kinh doanh. Là một trong những người nổi tiếng không chỉ ở khoa Quốc Tế mà là của trường Hoàng Kỳ về học giỏi, đẹp trai. Đương nhiên số phận nữ hâm mộ ở khoa bên đó là lớn nhất. Các khoa khác chỉ có số ít, vì ở khoa của họ cũng đâu thiếu người tài, chỉ không đa tài như anh Hiến thôi."

Cô hoa mắt chóng mặt rồi đấy, tiểu sử cũng dài thật. Bỗng nhiên Kỳ nói thêm:

"Quên chưa nói cái quan trọng, trường Hoàng Kỳ này cũng là của nhà anh Từ Hiến. Tô Lam, mày chỉ cần cố gắng là sẽ với tới anh ấy thôi mà. Mặc dù tao biết là còn xa lắm"

Ông trời ơi, cho sét đánh chết con đi, rốt cuộc con động vào ai thế này, hần ta đúng là quái vật mà. Tại sao tiểu sử có thể đồ sộ như thế, lại còn cái câu "trường Hoàng Kỳ này cũng là của nhà anh Từ Hiến" nữa chứ, đúng là không còn cái gì đau khổ hơn. Liệu hần ta có tính kế cô không nhĩ, hần chắc không tiểu nhân lòng dạ đàn bà như thế chứ. Thật là khóc không ra nước mắt quá. Cô hít một hơi thật sâu, ổn định lại rồi nói với Kỳ Kỳ.

"Thứ nhất, tao không thích anh ta. Thứ hai, Mạc Kỳ Kỳ, mày có thể bớt trí ảo tưởng của mày đi một chút hay không!"

Hình như cô lo lắng hơi thái quá thì phải, mấy ngày sau không sự việc đáng sợ ập xuống khiến cho An Tô Lam nhẹ lòng, tâm trạng dễ phòng bảo tấp cũng được buông xuống.

Còn trận bóng rổ hôm đó, vì an toàn là trên hết cô nhất quyết không đi nên Kỳ Kỳ cũng không ép. Dù sao an toàn là được rồi, vì Kỳ Kỳ có nói Đường Từ Hiến cũng ở trong đội bóng rổ đó, có điên mới đi nộp mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xưa rồi

"Chị Tô Lam, chị Tô Lam đợi em với."

Cô giật mình, còn chưa kịp thấy rõ người gọi là ai thì đã có một cánh tay khoác lên tay trái của cô. Nhìn kĩ hóa ra đó là Bảo Nhi.

"Trần Bảo Nhi, em hù chết chị rồi, thả tay ra đi không là roi sách bây giờ."

"Hi hi.Chị Tô Lam, hai chúng ta học cùng trường mà ít gặp nhau quá."

Nhi đưa ra bộ mặt người quen lâu rồi gặp mới gặp lại cho cô xem. Cô chỉ có thể cười trừ, nói:

"Em học khoa khác, còn là năm nhất cần tìm hiểu nhiều thứ, đương nhiên là ít gặp rồi. Hơn nữa ở kí túc xá chúng ta là hàng xóm, lúc về vẫn gặp nhau đó thôi, cũng không được xem là ít."

Trần Bảo Nhi lắc lắc cánh tay cô thờ dài.

"Em muốn gặp chị ở trường cơ. Còn nữa, mấy đám con trai suốt ngày làm phiền em. Mệt chết đi được."

"Đến khoa em rồi kia, đi vào học đi. Về mấy đứa con trai kia, em cứ lờ đi là được." Thấy đã đến khoa của Nhi cô liền giục nó vào.

"Ok, bye chị."

Tiền Nhi xong cô cũng bước về phòng học ở khoa mình. Mới bước được vài bước thì có bóng đen vụt qua.

RẦM.....

BỘP

Bóng đen kia lao vào cô rồi bỏ chạy, cũng không xin lỗi lấy một câu.

"CẬU KIA,....NÀY, bị tào tháo đuổi à, chạy vội thế làm gì cơ chứ."

Nhưng sao cô thấy dáng chạy của cậu ta gượng gạo thế nhỉ, giống như là cố ý lao vào cô vậy. Cô ngồi xuống nhặt mấy cuốn sách lên, bỗng nhiên một cánh tay khác cũng đưa ra nhặt số sách còn lại lên rồi đưa trả cô.

Ngẩng đầu lên câu cảm ơn vừa đến miệng lại thành:

"Lại là anh à...!"

Bởi vì người đó là tên hách dịch Đường Từ Hiên.

"Chúng ta lại gặp nhau rồi. Mà em không sao chứ?"

Hắn ta vừa cười vừa hỏi. Cái điệu cười đều đó là sao chứ.

"Tôi không sao, cảm ơn."

Thấy cô có ý định bỏ đi, Đường Từ Hiên liền chặn đường nói.

"Sao lại bỏ đi, anh thấy lần này gặp nhau chứng tỏ chúng ta rất có duyên phận. Em nghĩ xem, cái trường này rộng lớn lại đông học sinh vậy mà chúng ta vẫn có thể gặp lại nhau cơ gì. Để mừng hội ngộ anh mời em đi ăn có được không?"

Hắn ta nghĩ cô là con cóc sao! Đến giờ mà còn không nhận ra được người va vào cô lúc nãy là do hắn sắp đặt thì uổng công cô học luật rồi.

"Đường Từ Hiên, anh không thấy kiểu làm quen này xưa quá rồi à."

An Tô Lam không nể nang gì mà tạt luôn một gáo nước lạnh lên tinh thần tràn đầy nhiệt huyết của bạn Đường.

"Ách...anh, anh làm quen gì chứ. Anh chỉ là...."

"Hẹn không gặp lại."

Định thần lại, hắn thấy An Tô Lam đã đi được một đoạn rồi, trước khi đi còn ném cho hắn một câu như thế. Đường Từ Hiên liền cứng họng, hắn còn chưa có nói hết cơ mà, cô gái này thật là. Hiện tại hắn thật sự muốn bỏ đôi đầu cô ra xem xem bên trong có chứa cái gì. Tại sao cô lại có thể coi hắn như không khí như thế chứ.

Đường Từ Hiên đứng đó nhìn theo bóng cô rồi đi, trong mắt đều là kiên định.

"An Tô Lam, chúng ta nhất định còn gặp lại."

Trên con đường được lát gạch đỏ nối từ thư viện đến ngôi đình nghỉ của trường đại học Hoàng Kì.

An Tô Lam đang ôm hai quyển sách không dày cho lắm nhưng lại khá nặng. Khó khăn lắm cô mới bê ra được khỏi cửa thư viện, hai quyển sách này nếu là bình thường thì cô cảm không vấn đề gì. Nhưng, hôm nay cô lại mang thêm một đồng sách vở trong cặp. Lần này chắc dè chết người mất.

Đột nhiên một đôi tay vươn ra ôm hai quyển sách kia, sau đó lôi cặp của cô xuống đeo lên vai.

- "Để anh cầm cho."

- "Hiên thiếu gia, anh rồi việc quá đúng không? Sao anh cứ như âm hồn bất tán vậy?"

- "Này Tô Lam, em nhỏ con như vậy cầm đồng sách vở nặng thế này không sợ bị dè bẹp sao."

Sao cô cứ có cảm giác hấn ta đang mỉa mai cô thế nhỉ.

"Nói đi đâu thế. Trả lời câu hỏi của tôi đi."

"À, anh tiện đường đi qua đây, thấy em đang vất vả ôm mấy 'quả tạ' nên giúp đỡ thôi"

"Tôi không cần"

"Vậy thì em cầm hai quyển sách này đi."

Nói rồi hấn đưa trả hai quyển kia vào tay cô. Bước chân cô chợt dừng lại, còn hấn vừa huýt sáo vừa bước đi.

"Anh..."

"Không thấy tiếng chân của người bên cạnh, Đường Từ Hiên quay đầu lại nhìn thấy được cô vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích đang trừng mắt nhìn hấn. Hấn không khỏi lắc đầu cười gọi cô."

"An Tô Lam, em không định về à. Anh còn đang cầm cặp của em đây."

Phải rồi, hấn còn cầm cặp của cô cơ mà.

"Tên kia, trả cặp đây."

"Không"

.....

Hấn vậy mà lại đưa cô về đến gần ký túc xá nữ.

"Haiz, định cầm giúp em lên tận phòng nhưng có vẻ không được rồi"

"Tôi có nói là sẽ cho anh lên phòng à."

Hấn tưởng ký túc xá nữ là cái chợ mặc chon am sinh nào muốn lên thì lên sao. Đường Từ Hiên cười cười rồi đi về.

Khu ký túc xá của nam và nữ đều rất rộng lại sạch sẽ, mỗi phòng là hai người. Tất nhiên cô ở cùng Mạc Kỳ Kỳ. Đợt trước tụi cô ở trên tầng hai cạnh phòng Bảo Nhi nhưng gần đây đã chuyển xuống tầng một. Vì vậy nên cô cũng không thể thường xuyên chăm sóc Nhi nữa rồi.

Chuyển xuống tầng một cũng có cái hay của nó, ví dụ như việc trốn đi chơi vào buổi tối. Cả ký túc xá của nam và nữ đều có thang máy. Tối đi chơi mà đi thang máy thì giám thị sẽ phát hiện còn thang bộ lại là lười đi, tầng một là an toàn nhất. Mấy đứa học cùng lớp cô chuyển hết xuống tầng một rồi, chỉ còn cô với Kỳ Kỳ đến bây giờ mới chuyển.

Ngày hôm sau mọi hoạt động của cô vẫn diễn ra, đi học, đọc tiểu thuyết...Chỉ khác ở chỗ...cô có thêm một cái đuôi mà cái đuôi đó là Đường thiếu gia Đường Từ Hiên.

"Anh Hiên, Đường công tử, Đường thiếu gia. Tôi không có nợ anh tiền, anh đừng đi theo tôi nữa có được hay không?"

"Anh đi theo em có gì không tốt? Anh có thể giúp em đuổi bọn con trai, giúp em giữ chỗ, còn có thể che nắng cho em. Hoàn hảo quá còn gì."

Cô mới không cần đấy, mấy đứa con trai hấn nói chẳng thấy đâu, chỉ thấy tên vô lại trước mặt. Không so đo với hấn nữa, cô mặc kệ, coi hấn ta thành không khí luôn.

"Ê ê.... này. Tô Lam, em định đi đâu, đợi anh với."

"Đi WC, muốn đi cùng không?"

Quả nhiên Đường Tử Hiền đứng khựng lại không đi theo nữa. Hừ, đi theo đi, theo nữa đi, hần ta có giám không! Phiền muốn chết, suốt ngày bám theo cô, mở miệng là câu 'An Tô Lam, chúng ta quen nhau đi.' Không thì lại là 'Tô Lam à, em đi đâu thế, đợi anh với'

Có thể nói trừ những lúc như đi WC, hay đi ngủ thì hầu như khoảng thời gian còn lại hần đều going như một con ruồi đập không chết, liều mạng bám An Tô Lam

Nếu Đường Tử Hiền mà là một con ruồi thì An Tô Lam cô sẽ không dùng bình xịt côn trùng mà sẽ dùng vì ruồi đập một phát chết con ruồi họ Đường đó. So về độ bám dai thì cô có thể công nhận tên đó công phu tuyệt đối cao hơn con đĩa một bậc.

"Họ Đường kia, tôi thật nghi ngờ tổ tiên nhà tôi có nợ với nhà anh đấy. Anh lúc nào cũng bám theo tôi không thấy chán à."

"Trước hết, hừm, anh nghĩ quả thật nhà em có nợ gì đó với nhà anh nên hiện tại con cháu đời sau là anh thay họ đi đòi nợ em. Hơn nữa anh cũng không chán."

Đường Tử Hiền ra về nghiêm túc nói.

Khỏe miệng An Tô Lam khẽ co giật, cô không thể tin hần ta còn mặt dày đến vậy đấy, dày hơn cả trống đồng rồi. Mấy hôm vừa rồi hần luôn theo cô đi khắp nơi. Cùng với thời gian những ánh không có hảo cảm dành cho cô cũng tăng dần lên, quả là nổi tiếng đến phát khóc. Nếu ánh mắt có thể trở thành vũ khí thì e rằng cô đã bị đám nữ sinh thích Đường Tử Hiền biến thành con nhím từ lâu rồi.

Cuộc sống thật là bi ai a!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đồng ý rồi

Vừa ngồi vào chỗ thì Kỳ Kỳ ghé vào tai cô nói nhỏ:

"Cẩn thận đấy!"

"Cái gì?"

Vừa định hỏi lại cho rõ thì có một giọng nói 'thánh thót' từ đằng sau vang lên khiến cho mọi người có mặt trong phòng học nổi hết da gà.

"Ôi, Tô Lam xinh đẹp của lớp ta đến rồi!"

Giọng nói đó không phải của Đồng Ngọc thì tuyệt không có ai. Cô nàng Đồng Ngọc này một ngày không đi soi mói người khác thì hình như là không chịu được.

"Đồng Ngọc, lại chuyện gì đây?"

Tô Lam mặc dù hỏi cũng không ngẩng đầu lên, tay vẫn tiếp tục lấy sách vở ra để lên bàn.

Đồng Ngọc thấy Tô Lam không thèm ngẩng đầu lên nói chuyện với mình thì cảm thấy rất mất mặt, giọng nói bắt giắc cao hơn.

"Hừ, An Tô Lam, một người không tài, không sắc, đến cả vòng một cũng...chẳng có gì như cô. Rồi cuộc anh Tử Hiền thích cô ở điểm nào chứ? Tôi cho cô biết, anh Tử Hiền đối với cô chỉ là cao hứng nhất thời, tuyệt đối không thật lòng, cô đừng có mà làm cao. "

Đã là con gái thì ai mà chẳng thích cái đẹp, cô cũng không ngoại lệ. Cái gì nhìn thì nhìn chứ cô không bỏ qua việc này đâu nhé. Hơn nữa, tại sao bọn họ không tìm đến tên hách dịch kia mà nói, cứ tìm cô để công kích như vậy chứ.

"Cát, Đồng Ngọc, tôi cho cô hay, thứ nhất tôi thế nào cũng không liên quan tới cô. Thứ hai, nhìn lại bản thân đi, cô mang hai trái dưa gang trên người không nặng sao! Mà đâu ai biết được cô có bom silicon hay không? Đừng không ĐỒNG NGỌC?????"

"Cô...."

Cô mỉm cười chống lại ánh mắt như muốn phát hỏa của Đồng Ngọc. Khuôn mặt cô ta sau khi nghe xong hết xanh rồi lại tím, y hệt cái bảng pha màu, tức giận bỏ đi.

Kỳ Kỳ chạy đến giờ ngón cái tán thưởng.

"Mày không biết đâu, nghe mày nói xong là tao cảm hả dạ cực kỳ. Mà cô ta là con của cậu Đường Từ Hiên đấy, mày tránh xa ra kẻo phiền phức."

"Được, dù sao cô ta cũng không có ác ý."

Hôm sau khi cùng Kỳ Kỳ đến lớp thì thấy mọi ánh mắt trong lớp đều hướng về mình. Cô liền cảm giác có chuyện rồi.

"Dừng, mọi người có thể nói cho mình biết có chuyện gì xảy ra không? Dừng nhìn mình như thế."

Một bạn nữ cười, lên tiếng: "Ha ha, Tô Lam, bạn và nam thần khoa Quốc tế quen nhau thì cũng nên cho mọi người biết chứ. Dù sao thì cũng chúc mừng cậu nhé."

Là tên nào gan to bằng trời dám tung tin đồn rằng cô đang quen tên hách dịch kia? Hừ, nếu để bà đây bắt được thì kẻ đó chết chắc.

"Ai đó làm ơn nói rõ ra một chút được không." An Tô Lam khẽ đề nghị.

"Là thế này, hôm qua sau khi chịu đả kích từ lời nói của cậu thì Đồng Ngọc đã chạy đi mách anh Từ Hiên đòi công đạo. Nhưng mà...haiz, cuộc sống lắm bi ai với Đồng Ngọc. Anh Từ Hiên đã nói thế này...'Đồng Ngọc, Tô Lam là bạn gái anh, em mà động vào cô ấy thử xem, anh sẽ không tha cho em đâu.'"

Cô bạn đó vừa nói vừa diễn vai rất nhập tâm. Còn sắc mặt của cô thì rất tệ. Đùa nhau đấy à! Tên hách dịch, đồ con ruồi, họ Đường kia hại chết cô rồi, ôi danh danh của An Tô Lam cô. Sau khi nghe tin đó thì An Tô Lam luôn tránh né Đường Từ Hiên, nơi nào có hắn cô nhất định sẽ không xuất hiện, nếu bắt buộc phải đi qua thì cô sẽ đợi hắn đi rồi mới lộ diện.

Buổi học hôm nay cô là người về muộn nhất, giờ này có lẽ Đường Từ Hiên cũng đã về ký túc xá nam rồi nên tâm trạng của cô thả lỏng. Đang đi qua vườn trường thì có một bóng người xuất hiện đứng chắn trước mặt cô.

"Em cứ tránh mặt anh là sao?"

Cô giật nảy mình, nhìn lại thì nhận ra đó là Đường Từ Hiên, cô cao có 1m56 còn hắn lại cao tận 1m8, chiều cao chênh lệch quá lớn khiến cô có cảm giác mình giống như em gái hắn vậy. Cô lùi lại mấy bước rồi mới nói: "Tôi đâu có tránh anh. Còn nữa, tôi đồng ý trở thành bạn gái của anh lúc nào?"

Hắn ta thế mà còn nhe nhon cười được. Cô trừng mắt nhìn hắn, còn hắn thì lại cười tươi hơn.

"Vậy, là bạn gái của anh em không vui ở điểm nào? Anh có nhiều ưu điểm, lại tốt với em. Em có gì không hài lòng mà không đồng ý?"

Cô á khẩu, xét cho cùng thì hắn rất ưu tú nhưng những gì cô cần là lòng thủy chung, cảm xúc thật của cả hai. Cô dám thừa nhận, những ngày tháng vừa qua là những ngày vui vẻ, cô cũng là con người không phải động vật máu lạnh. Nếu nói không có cảm giác với hắn thì là giả nhưng cô luôn cảm thấy trong lời nói của hắn thiếu gì đó, cái thiếu đó khiến cho cô không thể chấp nhận hắn.

"Đồ tự luyện."

"Được rồi, anh tự luyện, nhưng em không thấy anh đáng thương sao. Anh theo em cũng đã được 3 tháng 29 ngày" Dừng một chút hắn cúi đầu xem đồng hồ đeo tay bằng bạc, bên trong có con số 12 được đính kim cương rồi ngẩng đầu lên nhìn cô nói tiếp "Và tính đến bây giờ là được 13 giờ 35 phút."

Con gió thổi nhẹ qua khuôn mặt cứng nhắc của An Tô Lam, phải mất vài giây cô mới có thể nghe thấy giọng nói của chính mình.

"Anh để ý từng giây đấy hả?"

Thấy hắn gật đầu, cô có cảm giác hắn ta điên rồi. Nhưng rất nhanh sau đó hắn có bổ sung thêm một câu: "Anh dùng máy đếm giờ."

Lần này thì An Tô Lam hóa đá toàn tập.

"Mặc kệ anh" Nói rồi cô lách qua người hắn đi tiếp. Mới đi được vài bước....."An Tô Lam, có thể anh không được lãng mạn, không như người ta có thư, có hoa...anh không có gì cả. Nhưng, anh không lừa, tình cảm của anh đối với em là thật lòng, không phải là do thú vị nhất thời, em hiểu không. Anh không thể hứa hẹn với em rằng mai sau sẽ cho em một cuộc sống giàu sang phú quý đến hết đời bởi anh không biết mai này sẽ có những chuyện gì xảy ra, không biết mai sau tập đoàn Hoàng Kỳ có thể luôn thịnh vượng hay không. Thương trường giống như chiến trường, cũng có rủi ro tiềm ẩn. Nhưng anh nhất định sẽ làm hết sức để cho người anh yêu có được một cuộc sống thanh bình, hạnh phúc. Bởi vì đó là người anh yêu nên anh sẽ luôn ở bên để bảo vệ, không để cô gái đó bị thương tổn, anh sẽ là chỗ dựa vững chắc cho người đó. Tin tưởng anh được không!"

Bước chân chợt dừng lại. Cô nghe thấy trong giọng nói đó đều là kiên định, cũng chợt nhận ra thứ còn thiếu kia chỉ đơn giản là một điều chắc chắn từ hắn, để cô có thể an tâm tin tưởng mà yêu hắn.

An Tô Lam xoay người chạy đến ôm chầm lấy hắn, sự chủ động này khiến hắn bất ngờ, sau đó là vui vẻ nhận ra rằng cô đồng ý rồi.

"Anh đã nói là sẽ luôn ở bên em không để em bị thương tổn rồi đấy nhé. Em tin, nhất định anh sẽ làm được."

Chỉ vì sợ bị tổn thương nên chẳng dám mở lòng, nhưng ngờ đâu em yêu anh mất rồi.

Sẽ là đau đớn hay hạnh phúc em không biết. Dù sau này bị tổn thương em cũng cam lòng.

Bởi vì tình yêu giống như một hố đen bất tận, dù không biết trong đó là đau thương hay niềm hạnh phúc thì con người ta cũng sẽ tình nguyện nhảy vào đó.

Khi yêu cũng sẽ có lúc con người ta trở nên ngu ngốc, mặc kệ trước đó họ có thông minh hay lý trí đến cỡ nào.

Tình yêu cũng giống như một tách cà phê, chứa đựng cả vị ngọt lẫn vị đắng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chúng ta sẽ mãi như vậy

Những ngày tháng tiếp theo có lẽ là thời gian đẹp nhất của cô. Thời gian hai người họ ở bên nhau cũng nhiều hơn, cuộc sống của cô có nhiều màu sắc hơn kể từ khi có Đường Từ Hiên. Mỗi lần hần thi đấu bóng rổ cô đều đến xem, cũng thường xuyên mang nước cho hần mỗi khi luyện tập. Thỉnh thoảng Đường Từ Hiên đưa cô đi chơi, có lúc chỉ có hai người, có lúc có thêm cả Mạc Kỳ Kỳ. Mạc Kỳ Kỳ luôn tránh không đi cùng nói rằng: "Tao chưa muốn làm kỳ đà đầu. Tao còn phải đi chơi với Minh Vũ nữa." Minh Vũ là bạn trai của Kỳ Kỳ, hai người bọn họ quả thực đẹp đôi quần lấy nhau không rời. Lần đi chơi này cô định rủ thêm cả Nhi, nài nỉ mãi, cuối cùng từ Hiên cũng đồng ý. Khi cả ba đã tụ tập đông đủ thì thống nhất địa điểm đến sẽ là quán kem. Cửa hàng này không cách xa trường lắm, là một cửa hàng nhỏ, cách bày trí bên trong khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, hài lòng. Hơn nữa bà chủ cũng rất nhiệt tình.

Ăn được vài thìa kem thì cô thấy có vệt kem dính trên khóe miệng hần. Cô cười rồi cầm lấy giấy ăn định lau cho Từ Hiên.

"Anh Hiên, mặt anh dính vệt kem kia, để em lau cho."

Nhi bỗng nói rồi cầm lấy giấy, nhòe người lên lau cho hần, động tác còn nhanh hơn cô. Cô nhìn nó với ánh mắt nghi hoặc rồi phủ nhận ngay, có lẽ nó chỉ là có lòng tốt thôi. Nhưng sao cô luôn có cảm giác ánh mắt của Trần Bảo Nhi dành cho Từ Hiên không đơn giản chỉ là hâm mộ nhỉ?

Thấy tay Bảo Nhi sắp chạm vào mặt mình, Đường Từ Hiên liền nghiêng đầu ra sau tránh đi.

"Cảm ơn, nhưng để anh tự làm."

Tay của Trần Bảo Nhi để giữa không trung cứng đờ lại rồi ngưng ngừng thu về, cười gượng nói:

"Ha, em chỉ là muốn giúp anh."

"Không cần đâu, cảm ơn em."

Đường Từ Hiên khéo léo từ chối. Quả thật hần có chút bài xích với cô bé này, nếu không phải vì đây là người mà Tô Lam quý thì hần còn lâu mới tiếp xúc với cô ta. Sau lần đó, cô luôn thấy nó nhắc tới Từ Hiên. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt mỗi khi nó nhìn thấy cô đi cùng hần là ánh mắt thù địch chứ không phải là ánh mắt ghen tị đơn thuần như người khác. Nhưng mỗi lần đứng trước mặt cô, Trần Bảo Nhi lại mang cái vẻ mặt thánh thiện đó ra, bộ mặt giả dối này của nó quả thật cô không muốn nhìn dù chỉ là một chút. Hôm nay là tròn một năm hai người quen nhau, tuy thời gian đó không được lãng mạn, suốt ngày chỉ có đóng sách vở là luôn hiện diện, cũng không gặp nhau thường xuyên nhưng lại là thời gian vui vẻ nhất. Kỳ thi cuối kì cũng vô cùng thuận lợi cũng đều nhờ hần giúp bổ sung kiến thức.

Ngày kỉ niệm của hai người cũng là lúc một năm học kết thúc. An Tô Lam thức dậy thật sớm vì muốn chuẩn bị một chút. Sinh nhật vừa rồi của hần cô không tặng gì, chỉ ở bên chúc mừng. Hần nói: "Ngày sinh nhật hằng năm của anh chỉ cần có em cùng ở bên là đủ rồi." Có được một người như thế ở bên, cô cảm thấy trân trọng.

Vừa mới ra khỏi kí túc xá vài bước thì có một chiếc xe ô tô màu đen chặn đường. Cô đang định lách qua thì người ở trên xe bước xuống nói:

"Xin dừng bước"

Cô quay đầu hỏi lại:

"Bác gọi cháu à?"

"Vâng, cô có phải là An Tô Lam không?"

Cô cảm thấy giọng gao, để cho một người lớn hơn cả bố cô nói từ "vâng" với mình, cô không thể chịu được đâu:

"Dạ đúng rồi, nhưng có việc gì sao ạ?"

Nhìn chiếc xe với bộ quần áo mà người này mặc chứng tỏ gia đình giàu đến cỡ nào chứ. Dùng toàn đồ đắt mà tại sao lại tìm cô?

"An tiểu thư, chủ tịch chúng tôi cho mời."

"Bác à, cháu không biết chủ tịch của bác là ai vậy nên cháu không thể đi, hơn nữa, bác đừng gọi cháu là An tiểu thư, gọi cháu là An Tô Lam được rồi."

"Chủ tịch là Đường Phong, cha của thiếu gia Đường Tử Hiên. Hiện tại, Tô Lam tiểu thư, cô có thể đi cùng chúng tôi rồi chứ."

Sau một hồi suy nghĩ cô cũng quyết định đi cùng người đàn ông đó. Một lúc sau xe dừng trước tiệm cà phê nhỏ. Cô xuống xe và bước vào trong với nỗi lo cùng với sự căng thẳng bao trùm. Trước khi đẩy cửa vào trong, cô cố làm cho tinh thần thoải mái, dù thế nào cũng không được để sai sót.

"Chào bác cháu là An Tô Lam."

"Cô ngồi đi."

Đây là bàn nằm phía ngoài cùng, cạnh cửa sổ sát đất, có thể nhìn ra phía ngoài đường phố tấp nập nhưng lại không mất đi vẻ yên tĩnh vốn có trong quán.

"Tôi nghĩ cô cũng hiểu được lý do tôi tìm gặp cô hôm nay. Tôi nói thẳng, cô An, rời xa con trai tôi đi, cô không hợp với nó."

Cô bình tĩnh đáp lại: "Cháu không thể."

"Năm mươi triệu, rời xa nó cô sẽ có số tiền này."

Ông ấy nghĩ cô yêu hấn chỉ vì tiền ư? Cô yêu hấn, tuyệt đối không buông. An Tô Lam cười khê:

"Thưa bác, 50 triệu này...chỉ đủ để cháu tránh mặt anh ấy hai ngày."

"Cô..., đồ tham lam. Cô muốn bao nhiêu thì mới đồng ý?"

"Xin lỗi bác nhưng cho dù bác có cho cháu nhiều tiền hơn nữa thì cháu cũng không thể rời xa anh ấy. Cho dù anh ấy chỉ là một người bình thường cũng không sao cả."

Ngừng một chút, cô nói tiếp:

"Cháu sẽ rời xa anh ấy khi mà anh ấy chủ động buông tay. Câu trả lời này chắc không làm bác ưng ý rồi. Cháu xin phép đi trước, chào bác."

Nói xong cô đứng dậy để lại Đường lão cha đang tức giận.

Trên khuôn mặt già nua của Hàn quân gia xuất hiện một tia bất đắc dĩ nhìn theo bóng An Tô Lam rời đi.

Rời khỏi quán cà phê, cô thất thần bước đi. Xe cô vẫn tấp nập, người qua kẻ lại như bình thường. Bóng cô trải dài trên đường trông thật cô đơn, từng câu nói của Đường lão cha cứ quẩn quanh đầu cô. Buổi tối cô vẫn ở cùng Đường Tử Hiên, chúc mừng sinh nhật hấn. Cô dựa đầu vào vai hấn và mỉm cười. Cứ để cho cô ích kỉ giữ hấn bên cạnh. Cô cũng không thể nhớ trước khi gặp hấn cô đã sống cô đơn như thế nào.

"Hiên, em yêu anh. Chúng ta sẽ mãi như vậy phải không?"

Hấn cười ôm cô vào lòng và nói: "Ừ, sẽ mãi như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

3 năm sau:

Sau khi ra trường, An Tô Lam được nhận vào làm ở một văn phòng luật nhỏ ngay tại thành phố. Đường Tử Hiên sống tự lập là ngành nghề theo sở thích

được một năm thì bị cha lôi về tiếp nhận Hoàng Kỳ. Hoàng Kỳ là công ty sản xuất điện tử có tiếng lâu năm. Từ một công ty nhỏ dần dần đã củng cố thương hiệu trên thị trường.

Còn tình cảm của hai người họ vẫn luôn luôn tốt. Từ sau cuộc nói chuyện với Đường lão cha, cô cũng không gặp lại ông nữa.

Hồi đó vốn dĩ chỉ là tình cảm đơn thuần nhưng hiện tại, thứ tình cảm đó đã đâm rễ bám sâu lấy trái tim cô. Bỏ không được mà cô cũng không muốn bỏ.

Hết giờ làm, An Tô Lam bước ra khỏi công ty, vừa đi vừa gọi điện cho Từ Hiên, bảo hắn đến đón. Kết quả là không có ai nghe máy. Thường ngày, mỗi khi tan làm là Từ Hiên đến đưa cô về, hôm nay lại không gọi được cho hắn khiến cô có chút lo lắng.

Nghĩ kĩ thì bây giờ hắn cũng là tổng giám đốc Hoàng Kỳ, có lẽ hôm nay bận rộn nên không đến được. Cô liền bấm số gọi Kỳ Kỳ. Mặc Kỳ Kỳ cùng Minh Vũ đã đính hôn. Cặp đôi này quả khiến người khác ghen tị. Mặc dù học luật nhưng ra trường Kỳ Kỳ lại mở một cửa tiệm chụp ảnh, cửa hàng cũng khá đông khách, dù sao đây cũng là mơ ước từ nhỏ của nó.

Đối diện với công ty của cô chính là một khu trung tâm thương mại. Phía trước trung tâm là một màn hình lớn. Vừa đợi Kỳ Kỳ, cô vừa đứng xem tin tức.

Điện thoại cô đổ chuông, là Kỳ Kỳ gọi tới:

"A lô"

"Tô Lam, mày đang đứng ở đâu"

"Tao đang ở..."

Trên màn hình lớn kia đang đưa tin tức, nhưng tin tức này lại liên quan đến người yêu của cô- Đường Từ Hiên:

"Tin mới nhất, vào 4h chiều nay, con trai lớn của tập đoàn Hoàng kỳ đã đính hôn với tiểu thư nhà họ Trần. Có thể nói, hai gia đình đều rất ưng ý hôn sự này. Hiện tại, giá cổ phiếu của Hoàng Kỳ đã tăng nhanh. Hai người họ đều là trai tài gái sắc. Sau đây là một vài hình ảnh trong buổi lễ đính hôn vừa mới diễn ra."

Cô thờ người ra, bàn tay cầm điện thoại bất giác xiết chặt, trái tim như ngừng đập. Hôm nay anh mặc bộ lễ phục trắng, càng tăng thêm vẻ trưởng thành. Người con gái đứng cạnh anh chính là Trần Bảo Nhi. Cô ta mặc một bộ váy hồng ôm sát người được thiết kế riêng, cô ta hôm nay rất đẹp. Cha mẹ hai bên đều tươi cười. Tiếng gọi gấp gáp, lo lắng của Kỳ Kỳ kéo cô trở về thực tại:

"Ngày Tô Lam, có chuyện gì xảy ra thế?"

"À, không có gì, tao đang đứng ở trước công ty."

"Ừ, được rồi, đợi một lát."

Ngồi lên ô tô của nó, đầu cô luôn có một dòng chữ hiện lên: "Anh đính hôn rồi." Kỳ Kỳ thấy cô có vẻ gì đó bất thường nhưng lại im lặng nên câu hỏi vừa lên đến miệng lại nuốt xuống.

Về đến khu chung cư, An Tô Lam xuống xe thất thần bước lên lầu, quên luôn cả việc tạm biệt con bạn. Đến khi về nhà, thấy tin tức Kỳ Kỳ mới hiểu ra, cũng nhớ ra hôm nay là ngày gì. Nhưng nó biết Tô Lam cần yên tĩnh.

Buổi tối ngồi trước ti vi, thời sự lại đưa tin đó một lần nữa, miệng cô lẩm bầm:

"Từ Hiên, anh đính hôn rồi, là ngày hôm nay. Nhưng, Từ Hiên à, hôm nay cũng là sinh nhật em, anh tặng em món quà lớn thật đấy."

Lời vừa dứt, nước mắt cũng theo đó mà lăn dài trên gò má. Cô có vẻ ngoài kiên cường là thế đấy nhưng về đêm lại là người sống nội tâm. Cũng là con người, cô cũng biết đau chứ. Ngày sinh nhật, cô nhận được gì đây, chẳng có gì ngoài sự phản bội, những cơn đau cứ tràn về. Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn tột cùng. Cô cuộn người trên sofa, rõ ràng trời không lạnh nhưng cái lạnh từ tim lại đang bao trùm lên toàn thân.

Phải, hôm nay là sinh nhật cô, cũng là ngày hắn đính hôn cùng một người con gái khác nhưng thậm chí cô và hắn còn chưa chia tay nhau. Điều này quả là nhục cười:

"Từ Hiên, vì cái gì mà anh lại làm vậy, vì cái gì chứ? Đối với em, đối với tình cảm suốt bốn năm qua của chúng ta, anh làm như vậy mà công bằng sao?"

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên, mở ra xem hóa ra là ba mẹ gọi. Cô vội dè nén tiếng khóc rồi bắt máy, cô không muốn họ phải lo lắng:

"A lô, Tô Lam hả con"

"Dạ vâng"

"Sinh nhật năm nay lại không ở bên con nữa rồi, bố mẹ xin lỗi."

"Không sao đâu ạ."

Dù đã cố gắng nhưng vẫn không thể đè nén được tiếng nấc.

"Con khóc à, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Cuối cùng, vẫn không trụ được, cô khóc, cũng không nhớ nổi bao nhiêu năm cô đã không khóc trước mặt mẹ rồi.

"Không sao ạ, con chỉ là nhớ mọi người thôi"

"Con bé này, lớn như vậy rồi mà. Nếu nhớ thì khi nào xin nghỉ mấy ngày rồi về chơi với hai ông bà già này đi."

"Hai người đâu có già chứ."

"Ha ha ha, được rồi, vậy chúc con sinh nhật vui vẻ"

"Vâng"

"Vậy thôi mẹ cúp máy đây. Đừng khóc nữa không là mắt sẽ sưng húp lên đấy."

"Vâng, con biết rồi, tạm biệt mẹ, yêu hai người"

Bố, mẹ, con phải làm sao đây. Chuyện của Từ Hiên cô không cho họ biết, dù sao thì họ cũng chưa thấy mặt hần bao giờ.

Những kỷ ức của thời đại học ủa về, An Tô Lam của những ngày ấy vô ưu, vô lo, cảm thấy những ngày tháng ở bên cạnh Từ Hiên là những ngày hạnh phúc nhất.

Còn bây giờ, nhìn lại bản thân, cô còn cái gì. Từ Hiên đã đính hôn mà vị hôn thê không phải cô. Bốn năm, hóa ra cô đã ở bên hần bốn năm. Ngẫm lại thì thật cuộc là cô yêu hần từ khi nào, từ lần đầu gặp mặt hay là lúc hần kiên định bày tỏ, chính cô cũng không biết, những tiếng nấc cứ trào ra.

"Từ, Từ Hiên, anh đừng như vậy có...có được không! Nói... nói với em là không phải đi,...không công bằng, không công bằng chút nào." Những câu chữ lộn xộn tuôn ra như chính những bản khoả trong cô. An Tô Lam tuyệt vọng đến đau thương. Trái tim cô giống như một mảnh thủy tinh đang từ từ rạn vỡ. Cô nhận thấy tình cảm bao nhiêu năm qua khiến bản thân trở nên ngốc nghếch, đáng thương. Đáng thương không chỉ vì Từ Hiên đính hôn với người con gái khác không phải cô mà còn bởi vì từ trước tới nay cô dành cho anh quá nhiều tình cảm, nhiều tới mức đến bây giờ trái tim cô đau đến như không còn cảm giác.

Cô cảm thấy hít thở không thông. Cô biết, bệnh tim của mình bị tái phát. Chỉ riêng việc hít thở cũng trở nên khó khăn. Khuôn mặt cô tái nhợt đi vì thiếu không khí, từng nhịp thở khó khăn được truyền ra ngoài một cách yếu ớt. An Tô Lam đưa tay nén lồng ngực, cả người cô ngã về trước giường gần đó. An Tô Lam nhắm mắt, ba năm, quãng thời gian đó khá dài, cũng không thấy bệnh tái phát. Căn bệnh tưởng chừng đã qua nhưng nay lại vì chuyện này mà phát tác, cô thật không ngờ hần vô tâm tới mức ngày hôm qua vẫn đón cô nhưng bây giờ lại để cô ra nông nổi này. Vì sao chứ?

Mấy ngày sau, cô vẫn đi làm bình thường, cũng không gặp Từ Hiên. Kỳ Kỳ nói:

"Mày điên rồi, nhìn mày thành ra cái dạng gì mà còn đi làm, còn nữa, tại sao mày không chia tay tên vô lại kia đi. Không chỉ mày điên, hần cũng điên rồi, mọi chuyện đã đến nước này, không ai nói chia tay trước là sao hả?"

Cô chỉ cười trừ:

"Tao không biết, chắc là điên thật rồi, mà nghĩ làm mấy hôm nhờ bị đuổi việc thì sao?"

"Đến bây giờ mà mày vẫn còn tâm trạng đùa."

Cô cũng không nói gì nữa. Nó nói đúng, cô điên rồi nên mới không chia tay. Nhưng cô cần hần cho cô một lời giải thích, nhưng Từ Hiên luôn tránh không gặp cô. Cô biết, không phải hần sợ cô sẽ bám hần không buông mà vì hần chưa có một lời giải thích rõ ràng cho cô.

Hóa ra tình cảm mà cô cố giữ suốt bốn năm vẫn là không giữ được. Cỗ lẽ, lời Đồng Ngọc từng nói là đúng, hần chưa bao giờ thích cô thật lòng. Nhưng không hiểu vì cái gì mà cô luôn tin tưởng vào phần tình cảm mà hần dành cho mình, luôn vững tin vào nó, đúng là điên rồi.

Bây giờ hần đã đính hôn, giữa hai người chỉ còn hai chữ: Kết thúc. Chỉ là cô biết, bản thân đã chìm vào vũng lầy, buông tha hần nhưng lại không thể buông bỏ tình yêu mà cô đã giành trọn bốn năm giữ lấy. Chỉ vì cô yêu Đường Từ Hiên là yêu cũng là cô chấp, cả đời cũng không thể buông.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

◆ T THỨC RỒI. Day rút và vắn vương cứ rấy lên trong lòng An Tô Lam, như chẳng thể chờ đợi thêm được nữa, cô bấm số anh ngập ngừng vài lần rồi dứt khoát trút hết sự dừng cảm mà cô có gọi cho Từ Hiên:

"Em cần gặp anh, chúng ta gặp nhau ở quán nước trước cửa công ty anh."

Đầu dây bên kia im lặng, cô có thể nghe rõ từng nhịp thở của hắn.

"Không được sao?"

-"Được, em đến đó trước đi."

Đến lúc này hắn mới trả lời. Từ sau khi thấy tin đính hôn, đã lâu rồi cô chưa gặp hắn, chưa nghe hắn nói, bây giờ nghe thấy rồi cô mới nhận ra rằng bản thân đã quá quen thuộc với từng lời nói, từng hành động của hắn. Cô ngồi đợi một lúc thì hắn đến, huôn mặt sau nhiều ngày không gặp sao nay lại hốc hác thế kia. Đáng lẽ hắn nên chăm sóc bản thân thật tốt chứ. Có lẽ, à không thật sự là sau này cô không thể ở bên quan tâm Từ Hiên nữa rồi.

"Để em đợi lâu rồi."

"Không có gì."

Cô mỉm cười trả lời, nụ cười mà hắn từng rất trân trọng, nhưng hiện tại, hắn không thể giữ gìn nó, bởi vì hắn không còn tư cách nữa. Bây giờ, hắn rất muốn nói: "An Tô Lam, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ." Hắn muốn ôm cô vào lòng, xóa tan những mệt mỏi, đau thương trên gương mặt kia nhưng hắn không thể, không thể nữa.

"Về chuyện..."

"Từ Hiên"

Cô cắt ngang

"Cho em một lời giải thích rồi chúng ta chia tay, em không níu kéo anh đâu. Từ Hiên,...một lời giải thích đối với em là đủ, chúng ta sẽ chia tay một cách thật nhẹ nhàng."

Để nói ra hai chữ "chia tay", cô đã phải dùng hết dũng khí, phải đấu tranh tư tưởng lắm, cuối cùng, cô vẫn nghiêng về cái đầu, cái lí trí mà suốt bốn năm qua, cô không một lần nghe theo.

An Tô Lam không biết, khi cô nói lời chia tay, khuôn mặt Đường Từ Hiên trong chốc lát tái nhợt, bàn tay siết chặt lại.

"Lời giải thích..."

"An Tô Lam, em bảo anh phải nói sao, cứ để em hận anh đi, như vậy e sẽ nhớ đến một người tên Đường Từ Hiên." Hắn thàn nói

"An Tô Lam, anh chỉ là không còn yêu em nữa, anh xin lỗi, chúng ta chia tay đi."

Hắn nói chỉ là không còn yêu, không còn yêu An Tô Lam cô nữa, tình yêu này cứ vậy mà kết thúc.

Trần Bảo Nhi đứng ở một góc khuất, nhìn thấy An Tô Lam bước ra khỏi quán, cô ta bấm một dãy số:

"Thấy người vừa bước ra từ quán cafe chứ, giải quyết xong tôi sẽ đưa tiền."

Trong mắt cô ta đều là đồ kị cùng căm hận:

"An Tô Lam, tôi có gì không bằng chị chứ, tại sao tôi đã đính hôn với Từ Hiên mà vẫn không thể kéo trái tim anh ấy về bên mình. Tôi không có được anh ấy thì chị cũng không thể."

An Tô Lam thất thần bước đi, ba năm trước, bị bố Từ Hiên phản đối nhưng cô vẫn kiên trì, còn bây giờ, cô mệt rồi, không thể bước tiếp. Cô bước đi mà không để ý đến xung quanh, tiếng xe ngày càng gần giống như nhắm vào An Tô Lam.

Lúc cô chỉ cách chiếc xe ô tô kia tầm hai mét thì có một cánh tay chụp lấy tay cô, chiếc xe kia bỏ chạy ngay sau đó:

"Chị muốn chết à"

Giọng nói đầy lo lắng vang lên bên tai, đây là một giọng nói mà cô chưa nghe thấy bao giờ.

Khuôn mặt của người cứu cô lại khá giống một ai đó. Cô cố nhớ rồi sự tình, không phải người này khá giống mình hay sao.

"Cậu là..."

"An Tô Lam, đến cả em mình cũng không nhận ra à."

Cậu ta nói giọng đầu trách móc còn An Tô Lam thì đầy kinh ngạc, hồi lâu sau mới lắp bắp nói:

"An...An Hoàng, là An Hoàng đúng không?"

"Em trai chị, An Hoàng đây, ngạc nhiên chưa!"

Nghe được câu trả lời cô vội ôm trầm lấy cậu.

"Hai mươi năm, em có biết là cả nhà lo lắng thế nào không hả, hai mươi năm qua, rốt cuộc em đã đi đâu, sống thế nào?"

"Chị về nhà rồi nói được không?"

"Được, được, chúng ta về nhà, phải báo cho ba mẹ biết."

Hóa ra hai mươi năm trước, An Hoàng bị lạc, sau đó cậu được một gia đình tốt bụng nhận nuôi. Cậu vẫn luôn đi tìm gia đình mà mình bị thất lạc. Mấy năm gần đây rốt cuộc cũng tìm thấy nhưng lại chưa sẵn sàng để nhận lại gia đình. Cậu luôn dõi theo, bảo vệ cô, cũng biết được gia đình đã đi tìm mình suốt hai mươi năm, bây giờ cũng đến lúc cậu nên trở về rồi.

Vừa chia tay người yêu lại tìm được cậu em trai mất tích sau hai mươi năm, cô không biết là nên khóc hay nên cười đây. Nực cười hơn khi nó nói là đang làm ở Hoàng Kỳ, là cấp dưới của Đường Tử Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Sau khi chia tay Tử Hiên, cô đã tìm được An Hoàng, nhưng điều đó vẫn chưa đủ để cô xóa đi vết thương lớn trong tim, mọi người cũng không ai muốn gọi lại nỗi đau của cô nên cũng không ai nhắc đến. Mấy ngày sau, đang ngồi trong phòng, An Hoàng chạy lên nói với cô:

"Chị ơi, ba ngày nữa cùng em đi đến bữa tiệc của công ty nhá"

Cô đồng ý vì dù sao nó cũng là em trai cô:

"Được thôi, à mà Tổng giám đốc của em đi cùng vị hôn thê hả?"

"Vâng."

An Tô Lam, cô có ba ngày để chuẩn bị cho buổi tiệc nhưng càng nghĩ đến việc nhìn thấy anh ở buổi tối đó cùng với Trần Bảo Nhi, cô lại không thể chịu được. Nước mắt cứ tuôn rơi, dù nhiều lần cô bất giác khóc òa lên nhưng xung quanh lại hui quanh đến đáng sợ. Biết rằng cô nhớ hẳn, vẫn cần gặp hẳn mỗi ngày, để nhìn thứ hai lại tiếp tục trôi qua một cách êm đềm và đến ngày thứ ba và cũng là buổi cuối cho sự chuẩn bị, cô định chuẩn bị thật chu đáo, không vì bản thân cũng phải vì An Hoàng.

Bữa tiệc đó, An Tô Lam mặc bộ lễ phục màu tím dài đến đầu gối, bó sát làm tăng thêm vẻ quyến rũ nhưng không làm mất đi tính cách năng động, trẻ trung và mạnh mẽ của cô. Vừa bước chân vào cửa chính của công ty, đôi chân An Hoàng nhẹ dừng lại, cậu đưa tay ra trước mặt, bắt tay với một đôi tay khác, tới khi đó, An Tô Lam mới ngẩng mặt lên, trước mắt cô chính là hẳn, người con trai cô đã yêu, vẫn yêu và sẽ mãi yêu. Bên cạnh anh, một cô gái trong bộ cánh lộng lẫy màu trắng, tóc ngắn ngang vai tôn lên khuôn mặt tuyệt hảo của vị hôn thê trẻ tuổi- Trần Bảo Nhi. Không cho phép bản thân xấu hổ, tuyệt vọng vì những hành động của mình ở giữa nơi đông người, An Tô Lam khẽ mỉm cười:

"Chào...em gái"

"Bảo Nhi là em gái chị à?"

"Đã từng là như vậy. Còn anh, Tổng giám đốc, cuộc sống của anh với vị hôn thê vẫn tốt chứ?"

Ngập ngừng một chút, Tử Hiên nghiêm giọng cất tiếng nói:

"Anh vẫn ổn, lâu rồi không gặp em..."

"Anh, sắp đến giờ rồi, mình đi thôi."

Từ Hiên nửa muốn ở lại, nửa muốn đi, như biết rõ sự bối rối trong anh, An Tô Lam ngược nhìn cậu em trai:

"Chúng ta đi tiếp chứ?"

"Vâng, sếp, em đi trước."

An Hoàng vội nói rồi để An Tô Lam khoác tay mình, cả hai người lặng lẽ bước vào hội trường dù sau lưng, Tô Lam đâu biết rằng Từ Hiên vẫn dõi mắt theo cô mặc cho Bảo Nhi liên mồm giục đi.

Một lát sau, An Hoàng ra chỗ mấy vị đồng nghiệp, An Tô Lam vì không quen ai nên chỉ đứng yên một chỗ ở khá khuất.

Một nhân viên chạy bàn bưng khay đựng nước lạnh đi đến gần chiếc bàn cạnh chỗ An Tô Lam đứng. Trần Bảo Nhi đến gần và ngáng nhẹ chân bởi bàn kia khiến anh ta đứng không vững, chiếc khay đựng nước trượt khỏi tay và đổ ào lên An Tô Lam.

Cái lạnh bất ngờ ập tới khiến cô bất giác rùng mình nhưng cắn răng không kêu lên lấy một tiếng. Bởi bản cuồng quýt xin lỗi, cô chỉ cười nói không sao.

Tiếng động làm cho mọi người có mặt gần đó đều quay sang nhìn, Trần Bảo Nhi mắng bồi bàn kia vài câu rồi tỏ ra ân cần hỏi thăm An Tô Lam. Cô gạt nhẹ tay Nhi ra rồi nói:

"Tôi không sao, cảm ơn cô."

An Hoàng chạy vội đến bên cạnh cời áo khoác lên người cô:

"Chị không sao chứ, chúng ta về nhé"

"Em cứ ở lại, chị tự về được rồi."

Lúc này thì Đường Từ Hiên bước tới

"Không sao chứ? Xin lỗi về sự cố."

"Có phải do anh đâu mà anh xin lỗi chị ta!"

Bảo Nhi khẽ nhăn mặt, liếc nhìn An Tô Lam rồi buông ra một câu vừa thờ ơ vừa vô tư. Như một đứa trẻ con biết mình mắc lỗi, Bảo Nhi vội cúi gằm mặt xuống khi bắt gặp ánh mắt sắc như dao của Từ Hiên.

"Không sao, mọi người ở lại vui vẻ, tôi về trước."

An Tô Lam tìm cách rút khỏi buổi tiệc, vừa quay lưng định ra về, An Tô Lam đã bị Bảo Nhi kéo lại

"Cả buổi tiệc hay nhất là phần khiêu vũ, không lẽ chị để An Hoàng như vậy?"

"Không sao, em lo được."

An Hoàng vội lắc đầu xua xua tay.

"Bảo Nhi nói đúng đấy, em nên ở lại."

An Tô Lam đành miễn cưỡng ngồi lại, vừa lúc đó, loa thông báo đã tới giờ các cặp đôi khiêu vũ. An Tô Lam ngơ ngác, lục tìm điện thoại.

"A! Xin lỗi, tôi ra ngoài gọi điện"

Không để ai kịp nói gì, An Tô Lam phóng ra ngoài, cô ra ngoài bởi cô không biết nhảy và một phần, cô ghét nhảy.

5 phút, 10 phút, 15 phút,...,An Tô Lam nhận được điện thoại từ An Hoàng.

"Chị đang ở đâu vậy?"

"Chị xin lỗi, chị không vào được đâu"

"Sao?"

"Chị không biết khiêu vũ"

"Haha! Không sao, em không bắt nhảy đâu mà lo, cứ vào đi, đứng ngoài biết đến bao giờ"

An Tô Lam đành thở dài rồi cất bước đẩy cửa đi vào, ánh đèn lấp lánh phản chiếu lên chiếc váy của cô, An Tô Lam ngược tìm em trai, lướt đôi mắt nâu

đen một lượt, cô dừng lại ở giữa sân khấu, từng đôi trai tài, gái sắc đang hòa vào nhau, hòa theo bản hòa tấu du dương. Đó không ai khác là Trần Bảo Nhi và người cô yêu. Cô vụt chạy ra ngoài, cô chạy, cứ chạy mà không biết sẽ chạy đi đâu, chỉ biết rằng hiện tại, ngay lúc này anh đang ở cùng một người con gái khác, họ rất hạnh phúc, rất hài lòng về nhau. Cô cứ chạy, cô không khóc, khóc nhiều như vậy có ích gì, mà vốn dĩ, vết thương Từ Hiên gây ra cho cô đã đau đến mức không thể khóc được nữa rồi. Khi dừng lại, cô nhận ra mình đang đứng trước một khu vườn. Gió lạnh lùa vào, chiếc váy của cô cũng chưa khô, An Tô Lam bỗng cảm thấy hối hận khi đã đến đây.

"Sao lại chạy ra đây?"

Tiếng nói trầm thân quen lọt vào tai cô khiến cô giật bắn.

"Cảm thấy ra ngoài thoải mái hơn. Còn anh? Sao anh không ở cùng vị hôn thê đi?"

"Anh cũng thấy ra đây tốt hơn."

Hai người đi bộ cùng nhau không ai nói chuyện, dường như cả hai đều muốn giữ lại những khoảnh khắc yên bình này. Giống như năm đó, thời đại học, hai người đi cùng nhau rất nhiều lần, rất vui vẻ. Chỉ là cảnh còn, người mất. Từ Hiên của hôm nay không còn là người có thể ở bên cùng cô đi trên những con đường hàng ngày, nắm tay cô bước qua những khó khăn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ sự im lặng vốn có.

"Xin lỗi, anh có điện thoại"

"Không sao, anh nghe đi."

Nghe điện thoại xong, hắn bước đến cạnh cô, áy náy nói:

"Hiện tại, anh phải đi có chút việc, không đi cùng em được rồi."

"Có việc thì anh cứ đi đi, em ổn mà"

"Vây, anh đi trước, đừng ở ngoài này lâu quá."

"Nếu đã chia tay thì đừng quan tâm, Từ Hiên, như vậy đau lắm! Cô nhìn theo bóng hắn rồi đi mà lòng quặn đau.

"Anh ấy đi rồi, chị đừng nhìn theo nữa"

Quay đầu lại, hóa ra là Bảo Nhi đang nhìn An Tô Lam với vẻ mặt rất tức giận.

"Bảo Nhi, tôi không gây sự với cô"

"Gây sự, An Tô Lam, tôi nói cho chị biết, chị đừng vô liêm sỉ bám lấy vị hôn phu của tôi nữa"

Cô khẽ cười, giọng nói vẫn điềm tĩnh, nhưng nếu để ý kỹ thì có thể thấy được một tia tức giận. Ánh mắt trầm như nước nhìn thẳng vào cô ta:

"Vô liêm sỉ ư? Cô không có quyền nói tôi như vậy. Bản thân cô thì nên gọi như thế nào...hạ lưu? Có được không?"

"Chị..."

Trần Bảo Nhi liền cứng họng, khuôn mặt trắng bệch vì tức giận.

Sau đó cô ta vung tay lên định tát An Tô Lam, cánh tay chưa kịp hạ xuống thì bị An Tô Lam bắt được.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay Bảo Nhi siết lại. An Tô Lam chậm rãi nói:

"Tôi vốn dĩ không yếu đuối như cô tưởng. Trần Bảo Nhi, những gì cô làm đừng tưởng tôi không biết"

Cô hất tay Nhi xuống rồi quay người bỏ đi để lại Trần Bảo Nhi khuôn mặt tái nhợt đằng sau. Cô thấy không thể tiếp tục ở lại nên nhắn tin cho An Hoàng báo rằng mình về trước.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

An Tô Lam cảm thấy Bảo Nhi càng ngày càng quá đáng. Nhưng với cô, con người như vậy, cô không nên chấp bởi cô biết những trò Trần Bảo Nhi bày ra đều là trò trẻ con. Cứ như vậy, một tuần sau An Tô Lam nhận được một vụ kiện lớn. An Tô Lam mãi làm việc tới nổi tới nào cũng khoảng 11 giờ 30 phút hoặc 1 giờ sáng mới về. Tuy là đứa mạnh mẽ nhưng đối với cô, công việc là phép màu xóa hết mọi đau thương. Do thời gian làm việc dày đặc, nên cô cũng không còn nghĩ tới Từ Hiên nữa. Nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, trước kia, người ta nói gì cô cũng không nghe cứ như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, để bây giờ cái giá phải trả là quá đắt.

Buổi kiết kết thúc, bên cô thắng đậm, chưa kịp vui phần nào thì tối hôm đó trên đường về nhà, An Tô Lam nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ, vì muốn về nhà nhanh, An Tô Lam chọn con đường tắt qua một con hẻm nhỏ. Con hẻm khá tối lại vắng người, cô có cảm giác có người bám theo, bước chân bắt giắc nhanh hơn. Ra khỏi ngõ, An Tô Lam vừa thở nhẹ ra một hơi, thì một cánh tay từ đằng sau vòng qua trước bịt miệng cô. An Tô Lam dần mất đi ý thức, ngã xuống. Trước khi nhắm mắt, trong đầu cô hiện lên đúng hai chữ: Tiêu rồi.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là một màu đen, mùi bụi bặm xộc vào mũi khiến cô nhú mày. Khi mắt thích ứng thì cô nhận ra đây là một căn nhà hoang. Nơi cô đang ngồi có lẽ là trước cửa phòng của căn nhà. Chỉ riêng phòng đã rộng thế này thì căn nhà chắc to lắm. Tay chân đều bị trói, nhưng chúng lại không dùng gì bịt mồm cô. Trong đầu đang suy nghĩ xem rốt cuộc tại sao mình bị bắt cóc? Người bắt mình là ai? Chúng muốn gì? Đây là bệnh nghề nghiệp cô khó mà thay đổi được.

Có tiếng bước chân tiến đến gần, là bước chân của đàn ông. Cô còn tưởng là Trần Bảo Nhi làm ra chứ. Thấy khuôn mặt người vừa đi đến, cả người An Tô Lam liền cứng ngắt.

"Hạ Khiêm?"

"Lâu rồi không gặp."

Hạ Khiêm là bạn thân của Từ Hiên nhưng cô rất ít khi gặp người này. Hắn ta và Đường Từ Hiên quen nhau từ cấp hai. Lúc đó thi học sinh giỏi toán, Hạ Khiêm đứng thứ hai còn Từ Hiên giành thứ nhất. Nghe nói, lần đó hắn ta kém Từ Hiên có 0,1 điểm, Hạ Khiêm tức muốn học máu. Không hiểu thế nào mà hai kẻ này cuối cùng lại trở thành bạn thân của nhau.

"Tại sao lại làm thế này?"

"Bất đắc dĩ thôi." Hạ Khiêm nhún vai thờ ơ nói.

"Anh nói trước, im lặng là cách tốt nhất đấy."

"Được thôi." Cô tin hắn ta sẽ không hại mình, cũng không tin đây là kế hoạch của Từ Hiên.

Hạ Khiêm ra ngoài gọi cho Từ Hiên: "Người anh em."

"Hạ Khiêm, mày muốn gì, Bảo Nhi đâu, con bé vô tội, mày thả nó ra."

Giọng nói trầm thấp, bình tĩnh của Từ Hiên vang lên. "Bình tĩnh nhì, muốn Nghe giọng nó không?"

Hạ Khiêm bước đến chỗ khuất của căn nhà, một cô gái đang bị trói chặt, mồm bị bịt đang khóc, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt. Hắn ta đến cạnh Bảo Nhi, rút khăn ra khỏi miệng cho cô ta:

"Từ Hiên đấy, nghe đi."

Trần Bảo Nhi nghe thấy đó là Từ Hiên thì càng khóc to hơn. "Anh Từ Hiên, anh ơi cứu em với, Bảo Nhi sợ lắm anh Từ Hiên."

Hạ Khiêm bỏ điện thoại ra xa rồi lại nhét gì vào mồm cô ta, giọng đầy thách thức vang lên. "Đến đây đi, Đường Từ Hiên, tao còn món quà khác muốn tặng mày. Nhanh lên, tao đang ở căn nhà hoang hồi trước chúng ta hay đến."

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Nửa tiếng sau, cánh cửa chính của ngôi nhà bật ra, một người đàn ông có thân hình cao to bước vào, An Tô Lam khẽ nhủ mảy mề thích ứng với ánh sáng hắt vào từ cánh cửa lớn-Đường Tử Hiền, anh tới đây thật nhưng anh có biết cô ở đây hay không hay anh tới đây vì Trần Bảo Nhi?

Bao câu hỏi cứ dồn dập trong đầu cô.

"Nhanh đây."

"Mày muốn gì?"

Hạ Khiêm nhìn hấn rồi cười lớn:

"Đường Tử Hiền, năm xưa tao thua mày, tao không phục, cũng đã thua rồi không thể quay lại ngày thi hôm đó, nhưng đó lại là nỗi nhục của đời tao."

Đường Tử Hiền nhủ mảy nhìn đứa bạn thân đã cùng ở bên mình suốt bao nhiêu năm

"Nếu là quá khứ thì sao không cho qua luôn đi."

"Không thể."

Nói rồi Hạ Khiêm lôi Trần Bảo Nhi ra trước mặt, cô ta vừa thấy Đường Tử Hiền thì nước mắt lại tuôn ra.

"Anh Tử Hiền, cứu em!"

"Câm miệng." Bị Hạ Khiêm quát, cô ta liền im bất nhưng vẫn khóc, bộ dạng thê thảm vô cùng.

"Tao có nói là sẽ tặng cho mày một món quà nữa đúng không."

Hấn ta đưa An Tô Lam ra. Cô bị kéo ra không khác gì một món hàng. Khi thấy bộ dạng của Trần Bảo Nhi, cô liền cảm thấy bản thân được đối đãi quá là tốt hơn cô ta.

"Món quà này không làm mày thất vọng đâu nhì?"

"Chết tiệt." Đường Tử Hiền khẽ rủa thầm.

"Mày muốn gì?"

Hạ Khiêm nhìn Tử Hiền một hồi rồi mới nói: "Mày nói xem giữa hôn thê và cô bạn tốt, mày sẽ chọn ai?"

Khuôn mặt của Đường Tử Hiền trầm xuống, đưa mắt nhìn An Tô lam, lại quên rằng ngay cạnh đó còn Trần Bảo Nhi. Trần Bảo Nhi thấy Đường Tử Hiền không quan tâm đến mình thì lại càng căm hận An Tô Lam. Cô bình tĩnh nhìn vào đôi mắt kia, không hoảng loạn, không sợ hãi. Cho dù hấn chọn ai cô cũng tôn trọng quyết định đó. Nhìn thẳng ra phía sau An Tô Lam chính là vệ sĩ riêng của ba hấn, Đường Tử Hiền giật mình, trong nháy mắt đã hiểu ra tất cả. Hóa ra đây là do một tay ba hấn sắp đặt. Đột nhiên hấn thấy người ba của mình thật đáng sợ, dồn đứa con này đến đường cùng như vậy đơn giản chỉ vì muốn hấn cắt đứt hết với An Tô Lam.

Nhưng hấn không có nhiều thời gian suy nghĩ. Họng sừng lạnh lẽo để vào thái dương của An Tô Lam. Khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh nhưng trái tim thì đập nhanh như muốn nhảy qua khỏi lồng ngực.

"Trả lời nhanh lên."

Bên Trần Bảo Nhi cũng khó một người cảm sừng dí vào đầu cô ta. Ánh mắt Đường Tử Hiền bỗng trở nên lạnh lẽo. Cô bỗng dưng thấy sợ ánh mắt đó. Như muốn dập tắt ánh mắt đó và sẵn sàng với quyết định của Đường Tử Hiền, An Tô Lam nhẹ nhắm mắt, với cô, quyết định của hấn là như thế nào thì cô cũng chấp nhận.

"Trần Bảo Nhi."

Mở mắt ra nhìn Đường Tử Hiền, một giọt nước mắt theo khóe mi chảy xuống.

Tình cảm bốn năm đổi lại một câu "Xin lỗi". Hạ Khiêm mỉm cười cúi xuống ghé vào tai cô nói:

"An Tô Lam, cậu ta cuối cùng vẫn không chọn em, buông tay đi thôi."

Rồi hần ta đứng thẳng người, cho thuộc hạ thả Trần Bảo Nhi về cạnh Tử Hiền. Hạng sủng rời khỏi thái dương của cô, Hạ Khiêm ném sủng về phía Đường Tử Hiền:

"Bắn đi, chỉ được thả một người, người còn lại để mày tự giải quyết. Tốt nhất đừng làm vậy, người của tao đã bao vây chỗ này, chỉ cần tao có một thương tổn thì chúng mày cũng không thể rời khỏi đây dù chỉ một người."

Tại An Tô Lam như ừ đi, đến cuối cùng, hần vẫn không chọn cô. Hần nợ cô, hần từng nói, những gì nợ cô, hần sẽ dùng cả đời này để trả, trả dưới tư cách một người bạn. Nhưng trả thế nào được chứ. Hơi thở của người bên cạnh càng lúc càng lạnh khiến Bảo Nhi bất giác rung mình, cũng không dám mở lời.

"Tao sẽ không làm thế, Hạ Khiêm, mày hận tao thì tìm tao mà đòi, đừng làm tổn thương tới hai người họ."

"Trượng nghĩa quá nhỉ, mày không muốn bán cô ta. Được, để tao thả, nhưng tao muốn dùng mạng mày để đổi, thế nào?"

"Được." Hần cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết, chống lại cha hần cũng được, chỉ cần cô sống tốt, như vậy là đủ.

Đường Tử Hiền cúi người nhặt cây súng dưới chân.

"ĐOÀNG!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cảm giác đau nhói trong ngực nhanh chóng lan tỏa, dòng máu ấm nóng chậm rãi chảy ra, nhuộm đỏ chiếc áo trắng, giống như hoa bỉ ngạn đỏ rực lan tỏa trước ngực. Sức lực như bị rút cạn, cả người ngã xuống. Trước khi chìm vào bóng tối, cô chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt hốt hoảng, đau đớn của Đường Tử Hiền, đằng sau là Trần Bảo Nhi vẫn đang cầm cây súng trên tay.

Tử Hiền, lần này em chỉ có thể ghi nợ, đợi anh kiếp sau trả cho em, trả lại phần tình cảm mà em đã dành trọn cho anh. Còn kiếp này, nếu em chết thì cứ để anh hối hận cả đời đi. Ba mẹ, con gái bất hiếu rồi. Nhưng trước khi chết, ít nhất cũng biết được Tử Hiền còn yêu cô, còn quan tâm đến cô, vậy cũng không tính là thiệt.....Mở mắt ra là một màu trắng xóa, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi, không nói cũng biết đây là bệnh viện. An Tô Lam cố gượng dậy nhưng toàn thân gần như bất lực, vừa lúc đó, cửa phòng bật mở, An Hoàng vội chạy vào bắt cô nằm xuống, vì không muốn đôi co nhiều, An Tô Lam đành miễn cưỡng nghe theo An Hoàng.

"Ai đưa chị đến đây?"

"Chuyện này..."

Thấy nó ngập ngừng, cô gằn giọng hỏi: "Ai?"

"Là anh Tử Hiền. Chị, lúc em đến thì thấy người anh ấy đầy máu. Anh ấy nói đó là máu của chị, chị có biết lúc đó em sợ đến thế nào không?" Cậu vội nói.

"Chị xin lỗi, An Hoàng, chị nằm đây bao lâu rồi."

"Hai tháng rồi. E không muốn bố mẹ lo lắng nên không cho họ biết."

"Ừ." Như vậy cũng tốt, để ba mẹ không quá lo lắng, dù sao họ cũng đã lớn tuổi.

Vậy mà hai tháng rồi. Cô thấy hai tháng đó chỉ như một cái chớp mắt. An Hoàng kể lại, khi nó đến thì cô đã được đưa vào phòng cấp cứu, phía ngoài, Đường Tử Hiền đang ngồi thất thần, sắc mặt tái nhợt, cả người dính đầy máu. Hai bọn họ ngồi đợi, đợi mãi cho đến khi cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ đi đến trước mặt nói:

"Bệnh nhân bị bắn mất khá nhiều máu, viên đạn nằm lệch tim 5cm, thiếu chút nữa là trúng tim rồi. Nhưng bệnh nhân này có tiền sử bệnh tim nhẹ, hai người có biết không?" An Hoàng kinh hãi còn Đường Tử Hiền mặt trắng bệch, ngồi thụp xuống ghế.

"Bác sĩ, vậy chị tôi..."

"Tỉ lệ sống chỉ có 50%, nếu đồng ý, chúng tôi sẽ làm phẫu thuật."

"50%, chỉ có 50% thôi sao?"

"Chúng tôi đồng ý." Đường Từ Hiên bước lên trước nói.

"Anh..."

"Chỉ còn một chút hi vọng cũng phải nắm lấy." Rồi hắn bước lên trước mặt vị bác sĩ kia và nói: "Mong ông cố hết sức để cứu cô ấy."

Vị bác sĩ kí gập đầu: "Chúng tôi sẽ cố gắng, nhưng gia đình cứ chuẩn bị tâm lý trước." Nói xong, ông lắc đầu thở dài rồi bước vào phòng phẫu thuật.

Ca phẫu thuật kéo dài mười tiếng cuối cùng cũng kết thúc, cô được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, được một tuần thì chuyển ra. Sức khỏe đã tốt dần lên nhưng vẫn bị hôn mê cho đến giờ mới tỉnh. An Tô Lam không biết, lúc vị bác sĩ kia thông báo ca phẫu thuật thành công, Đường Từ Hiên đã khóc, khóc vì cô, người con gái hắn yêu. An Hoàng nói khi ca phẫu thuật thành công thì Từ Hiên cũng đi luôn, không ở lại, nhưng trong thời gian hôn mê, cô luôn có cảm giác hắn đang ở cạnh mình. Cô đã quen với từng hơi thở của hắn, nhưng cũng có thể là do cô quá nhớ hắn nên ảo tưởng thôi. An Hoàng đóng cửa phòng bệnh, cậu tựa lưng vào tường, nước mắt bỗng lưng chừng rơi xuống.

"Chị, em xin lỗi, anh Từ Hiên không cho em nói, anh ấy không muốn chị biết anh ấy đã ở đây chăm sóc chị."

Mạc Kỳ Kỳ nghe tin con bạn Tô Lam vô tâm của mình đã tỉnh liền gác hết mọi công việc chạy vội vào bệnh viện. Mới đến gần phòng bệnh đã thấy An Hoàng đứng trước cửa.

"Tô Lam đang nghỉ à?" Kỳ Kỳ hỏi khẽ.

"Kỳ Kỳ, cô đừng nói cho chị tôi biết chuyện anh Từ Hiên chuẩn bị đi Singapo có được không?"

Kỳ Kỳ im lặng một lúc. "Được nhưng bao giờ anh ta đi?"

"Thứ hai tuần sau, tám giờ sáng máy bay sẽ cất cánh." Hai người bọn họ đều không biết, đằng sau cánh cửa kia, An Tô Lam đã nghe thấy, thấy rất rõ là đằng khác.

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

An Tô Lam nằm trên giường bệnh, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống rồi tan biến dưới lớp vải màu trắng.

"An Tô Lam, mày từng nói nếu yếu đuối sẽ không thể sống trong cái xã hội này cơ mà. Tại sao bây giờ mày lại trở nên yếu đuối như vậy?"

An Tô Lam cố ép bản thân phải kiên cường lên nhưng cho dù có cố thế nào thì vẫn là không ngừng khóc được. Bối tận sâu trong lòng, An Tô Lam biết, cô không quên được Đường Từ Hiên, cho dù có bị chịu bao nhiêu tổn thương nữa thì vẫn không quên, không bỏ đi tình cảm này được. Cô cũng không biết Đường Từ Hiên đi là để trốn chạy khỏi cô hay là trốn chạy khỏi bản thân hắn đây.

Ngày cô được xuất viện, mọi người đều đến đón trong đó có cả Hạ Khiêm. An Tô Lam biết ngày hôm đó Hạ Khiêm không có ác ý, cũng không ai ngờ được Trần Bảo Nhi sẽ làm vậy. Sau ngày hôm đó, Trần Bảo Nhi tuy không bị bắt do Hàn quân gia đã dẫu nhem chuyện này nhưng công ty của gia đình cô ta đã bị tụt giá cổ phiếu, suýt nữa thì phá sản. An Tô Lam biết đằng sau chuyện này nhất định do một tay của Từ Hiên tạo lên.

Trong lúc mọi người đang vui mừng đến bệnh viện để đón An Tô Lam thì khi đến bệnh viện, tất cả đều ngỡ ngàng vì không thấy cô đâu, họ chỉ thấy bộ quần áo bệnh nhân được gấp gọn đặt trên giường bệnh.

An Tô Lam chạy thật nhanh ra sân bay, cô không cam tâm mất đi Đường Từ Hiên, cô yêu hắn, ít nhất thì bây giờ cô cũng phải làm điều gì đó giữ hắn lại để sau này sẽ không phải hối tiếc cho những gì đã qua. Tìm một hồi cũng thấy được Đường Từ Hiên, hắn đang chuẩn bị vào nơi soát vé.

"Từ Hiên."

Cả người hắn đứng khựng lại rồi quay người đối diện cô.

"Sao lại đến đây?"

An Tô Lam bước lên phía trước cầm tay hắn khẽ nói:

"Về với em đi được không?"

"Anh còn phải lên máy may cho kịp giờ, em về đi, sống cho tốt." Nói rồi Đường Từ Hiên rút tay ra khỏi bàn tay của cô. Khuôn mặt của hắn khiến cô có

cảm giác xa lạ. Khuôn mặt đó bây giờ đang nhìn cô với ánh mắt xa cách.

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, cố gắng nói lại lần nữa: “Về đi được không?”

Đường Tử Hiên đau lòng nhìn An Tô Lam, nhưng dù cho có đau lòng cỡ nào thì hắn vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Hắn chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó dứt khoát quay người bước đi.

An Tô Lam nhìn theo bóng hắn, không biết dừng khí từ đâu ra mà cô đột nhiên hét lớn:

“Đường Tử Hiên, anh nhát gan như vậy sao, đến cả dừng khí đối mặt với em và chính bản thân anh cũng không có?”

Bước chân của người phía trước khẽ dừng lại, hắn nói:

“Là anh nhát gan như vậy, thế nên em đừng vì người như anh mà đau lòng nữa. Em biết không! Mỗi người cả đời đều có thứ mà bản thân muốn bảo vệ, nhưng anh ngay cả tư cách để bảo vệ cũng không có.”

Vậy nên Tô Lam à, rồi xa em mới là điều tốt nhất cho cả hai. Anh không muốn em phải chịu tổn thương vì anh thêm chút nào nữa. Em giữ anh lại càng làm làm cho anh cảm thấy hổ thẹn với tình cảm mà em dành cho anh hơn thôi. Không bảo vệ được em, vậy thì ở bên em còn có ý nghĩa gì nữa.

Nước mắt An Tô Lam rớt cuộc không không chế được mà rơi xuống:

“Đường Tử Hiên, anh biến đi. Khi nào có dừng khí thì hãy quay trở về. Nếu thật sự anh không về thì em sẽ không đợi anh nữa, anh nghe rõ chưa.” Câu cuối cùng cô hét lên, cô muốn hắn biết, cả đời cô có thể yêu hắn nhưng bản thân cô chưa chắc đã có thể đợi hắn quay về.

Cả hai đều không có lỗi, vì yêu mà hi sinh, hay vì yêu mà chờ đợi đều là tình nguyện. Đã yêu thì con người ta đâu thể giống như Bò Sát mà tha thứ cho tất cả, tình yêu chính là có sự ích kỉ. Cái gì cũng có giới hạn của nó, sợi dây nếu căng quá sẽ đứt, đứt rồi thì đâu thể nối lại được. Tình yêu có cả lòng vị tha và sự ích kỉ thì mới là một tình yêu đúng nghĩa. Kết hợp cả hai điều đó lại với nhau một cách hoàn hảo thì tình yêu mới được bền lâu.

Mặc cho An Tô Lam có nói gì thì Đường Tử Hiên vẫn bước đi. An Tô Lam nhìn theo chiếc máy bay cắt cánh cho đến khi nó khuất hẳn dưới những đám mây trắng trên bầu trời xanh kia.

Năm đó, An Tô Lam 25 tuổi, Đường Tử Hiên 27 tuổi.

Tùng bông tuyết khẽ rơi, màu trắng xóa bao phủ khắp thành phố Y. Cái lạnh thấm thấu vào da khiến người ta phải run mình. An Tô Lam quàng một chiếc khăn len to màu trắng sữa kết hợp với chiếc áo len nâu đất và quần jeans. Cô đứng trước cửa công ty nhìn từng bông tuyết rơi, bây giờ đã là 5 giờ chiều, dòng người hối hả đi lại trên phố, đứng một lúc cô đi ra trạm xe buýt để về nhà. Hôm nay là Noel, đến tối quảng trường thành phố Y tràn ngập trong ánh sáng của đèn neon. Từng cây thông được đặt tại quảng trường, chúng được trang trí những quả cầu nhỏ, những dây đèn được treo quanh cây. Nó mang lại cho con người ta cảm giác ấm áp và xua tan cái lạnh giá của mùa đông.

Nhưng sự ấm áp đó lại không thể làm giảm đi cảm giác trống rỗng lạnh giá trong lòng An Tô Lam, năm nay, là năm thứ hai cô đón Noel trong nỗi cô đơn một lần nữa. Mặc Kỳ Kỳ năm ngoài đón Noel cùng gia đình Minh Vũ nên không ở thành phố Y cùng cô. Còn năm nay hai người họ đang tất bật chuẩn bị cho đám cưới sắp tới nên Kỳ Kỳ cũng không ở cạnh cô được.

An Tô Lam đi một hồi rồi ngồi xuống ghế đá gần đó, cô khẽ xoa hai bàn tay đang lạnh cóng của mình, hà hơi cho tay ấm lên. Cô ngồi đó mỉm cười nhìn đôi trai gái đang đi dạo quanh quảng trường, hai người đó đang nắm tay nhau đi thật chậm, trên gương mặt cô gái kia tràn đầy hạnh phúc. Cô bỗng nghĩ nếu ngày đó Đường Tử Hiên không đi, nếu hắn dừng cảm mà yêu thì bây giờ sẽ ra sao nhỉ?

Từ Hiên, nếu năm đó em và anh vị tha hơn, dừng cảm hơn để yêu, liệu chúng ta ngày hôm nay có giống đôi trai gái kia, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau đón Noel và làm nhiều điều khác nữa không? Nếu chúng ta không chia tay, cố gắng bảo vệ tình yêu kia thì chúng ta sẽ không phải như hiện tại, mỗi người một phương, sẽ không phải là cảnh còn người mất. Em cũng sẽ không cần chờ đợi trong vô vọng như vậy. Từ Hiên, anh không biết, em rất sợ, sợ rằng anh quên em rồi, em lại càng sợ bản thân sẽ không còn bao nhiêu dũng khí để chờ đợi anh về, chờ cho chúng ta có một tương lai tốt hơn. Cả đời em luôn tự định hướng cho bản thân, chỉ có yêu anh và chờ đợi anh là việc đi chệch quỹ đạo mà em định sẵn.

Nụ cười trên môi An Tô Lam dần tắt, nhìn đôi trai gái kia cô không chỉ thấy hạnh phúc thay cho họ mà còn thấy đáng thương cho chính bản thân mình. Tình yêu này chẳng phải mù quáng, chẳng phải ngu ngốc, bởi cả hai chúng ta chẳng có lỗi gì với đối phương, chỉ sai lầm ở chỗ, cả hai đều không dừng cảm để yêu mà thôi.

Cho đến khi cảm thấy đói, An Tô Lam mới đứng dậy, do ngồi lâu dưới trời lạnh nên đôi chân tê dại giống như mất hết cảm giác. Trên đường về An Tô Lam rẽ vào một quán phở nhỏ gần nhà, quán này là quán lâu năm, cô cùng Mặc Kỳ Kỳ cũng hay đến đây và trở thành khách quen của nơi này. Vừa bước vào trong quán thì bà chủ đã chạy ra, trên khuôn mặt kia là dấu vết của năm tháng, bà chủ nơi này năm nay đã được gần 70 tuổi rồi, bà ấy rất niềm nở, thấy người đến là cô thì lại càng vui hơn. Không khí trong quán quả nhiên là ấm áp hơn ngoài kia nhiều.

“Tô Lam à, lâu lắm không thấy con ghé qua, bà già này nhớ con quá.”

“Con cũng nhớ di. Di Tàn, con được nghỉ phép nên về quê mới lên không lâu, tí nữa con về lấy đồ mang qua, quà quê có mấy rau quả mẹ con trồng nên an toàn lắm.”

Bà chủ quán họ Tàn nên cô gọi là di Tàn, di rất tốt với mọi người quanh đây. Cha mẹ cô ở quê nên cứ khoảng cuối tuần thì cô về đó, cô cũng có ý định

đưa họ đến thành phố Y sống nhưng họ luôn từ chối nói là muốn ở quê cho có làng xóm, với lại ở đó quen rồi chuyển đi thì không thoải mái lắm. Cuối cùng cô đành đồng ý, đột vừa rồi cô có nghỉ phép nên về quê chơi mấy ngày. Ở thành phố Y này ngoài Mạc Kỳ Kỳ ra thì cô chỉ thân với mỗi dì Tần, dì coi cô như con ruột của mình vậy. Dì có một đứa con trai đang du học ở Mỹ, vì con đi ít khi về nên cô thường đến đây chơi với dì.

Ăn xong một tô phở cô cảm thấy âm bụng hẫng lên, cô về nhà mang đồ xuống cho dì Tần rồi đi dạo quanh đó một lát cho ấm người. Đêm Noel này có lẽ An Tô Lam cô lại trở thành sâu ngủ rồi, An Tô Lam thở dài một hơi. Bởi Noel ngày mai vào đúng ngày Chủ nhật nên cô cảm thấy ngày mai sẽ lại là một ngày dài đằng đẵng khi ở một mình.

Đi mãi cho đến khi nhìn vào đồng hồ thì cô phát hiện đã là 11 giờ 58 phút. Ở gần chỗ cô vào 12 giờ đêm Noel hằng năm sẽ có nhiều tiết mục mừng giáng sinh, tuy không theo đạo Thiên chúa nhưng nhiều người cũng có thể tham gia lễ mừng này, lúc đó đèn khắp khu phố sẽ sáng hết lên khiến nhiều người thích thú. Cô đi một đoạn nữa rồi đứng trước một cây thông cao lớn, một lúc nữa ở đây sẽ có một tốp người hát bài mừng giáng sinh.

Chỉ còn vài giây nữa là đồng hồ điểm 12 giờ, khi kim dài, kim ngắn và kim giây chỉ đúng số 12, An Tô Lam khẽ cười nói: “Tử Hiên, giáng sinh vui vẻ.”

Bỗng có người ôm chầm lấy cô từ đằng sau. An Tô Lam giật mình định hét toáng lên thì một giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô sững lại.

“An Tô Lam, giáng sinh vui vẻ.”

An Tô Lam ngay lúc đó đã khóc, bất động một hồi cô mới xoay người lại ôm chầm lấy hắn: “Tử Hiên, anh về rồi.”

Đường Tử Hiên ôm cô thật chặt, cảm khẽ chạm vào chán cô, hắn cười: “Ừ, anh về rồi, bởi vì cuộc đời anh chỉ có thể dùng để bảo vệ em mà thôi. An Tô Lam, anh yêu em.”

Tôi đã từng nghe một bài hát, trong đó có câu: "Quên anh ấy, cũng có nghĩa là quên đi tất cả, cũng có nghĩa là vứt bỏ cả phương và hướng khiến mình lạc lối.

Quên anh ấy, quên tình yêu đi, cũng có nghĩa khóa chặt tâm hồn lại, sống cùng khổ đau. Từ xưa tới nay chỉ có anh ấy mới khiến tôi yêu thương bản thân mình, khiến tôi biết yêu, khiến tôi nhìn mọi thứ bình thường trở nên đẹp đẽ...."

Tình yêu chính là thứ khó nắm bắt nhất, nếu không biết trân trọng giữ lấy thì đến khi nó vụt mất, chúng ta sẽ chẳng thể nào lấy lại được.

Thật ra tình yêu cần cả sự nhẫn nại, phải biết hi sinh, ích kỉ cho tình yêu chứ không phải cho bản thân. Dừng cảm để yêu mới là đúng đắn. Đường Tử Hiên, Noel này không phải là một Noel cô đơn nữa rồi. Gió xuân mướt dạt không bằng anh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bước Đến Bên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.